

je pro mne přichystáno jako pro ženicha, nebo jako pro družičky a mládence v pohřebním průvodu... A já jsem tehle čas byl nad tím, sám nad sebou, už jsem si mohl dovolit ten luxus, sám sobě nahmatat zdurělé játro, a sám sobě říci do očí, a co má být? Plácí játra...? ach, při tom odumírajícím těle, stejně jsem už bez nebezpečí, i kdyby se stalo cokoliv, všemu už mohu přitakat, protože jsem tím vším prošel... A tak jednoho krásného jitra, když jsme s manželkou hledali jistý úřad, ač stačilo jim tam zavolat, že jsme zaplatili nájem, jak máme na to složenku, jezdili jsme Escortem číslo třináct ze Strážkova do Dáblic tak dlouho, až jsme našli ten úřad, dokonce jednou jsme stáli před vodárenskou věží na Strážkově a moje žena se ptala stářenky, kde je Bímová ulice? A ona roztáhla mapu a tak obě hledaly na mapě, na plánu hlavního města, kde je ta ulice Bímová? A kolem našeho Escortu kráčely dvě poštačky v živém hovoru a kráčely kolem mne, stačilo vytočit okénko a optat se těch mladých poštaček, ale já jsem už věděl svoje, věděl jsem, že všechno to, co mne zpožďuje, všechno mne zrychluje, seděl jsem, a pak jsme jeli tam, kam nás poslala ta stařena s deštníkem, ale bylo to někde ještě jinde, a tak jsme se neustále zpožďovali, a neustále zrychlovali, abychom si na konec vybrali ten čas, který byl jen náš, jen

čas, který vlastně byl můj, už jen můj, protože včera, když moje manželka pálila shrabanou trávu a s ní i všechno to, co se nám nehodilo, tak jsem vešel do kůlny a ten poštovní pytel byl pryč. Tam u vrby, u potoka stoupal kouř, jen pro jistotu jsem se optal manželky, hele, tam v kůlně jsem měl starý poštovní pytel, nespálila jsi to? A manželka přikývla, že spálila, protože kdyby jej někdo u nás našel, tak by si ještě mohl myslet, že jsme vyloupili v Čakovících ten poštovní vůz před léty, kdy zmizel milión a víc... A já jsem šel cestičkou kolem kočího hřbitova, a tam v popeli jsem hledal, klacíčkem jsem hledal a našel jsem jen kroužky, mosazné kroužky a něžnou strukturu popela, který zbyl po tkanině poštovního pytle... A nakonec jsme přeci našli ten úřad a moje manželka tam vběhla a třásla vítězně tam úřednicím před očima složenkou, že zaplatila, a ne jak jí píší, že nezaplatila nájem za měsíc červenec. A pak s chutí nasedla do auta, a vyjeli jsme, třásla se zlostí nad tím, jak jí mohli tak psát, a pak jsme vyjeli za město a bylo slunce a projeli jsme periferií, a pak jsme chtěli vzít benzin, ale řekli jsme si, že vezmeme jej, až pojedeme nazpátky, a tak jsme přijeli za Počernice a pak za Nehvizdy, a pak už byl kopeček, a když jsme sjížděli k mochovské pumpě, tak zespoda stoupal tírák a kamión s vlekem, a když jsme už mí-